

Aleksander Schmidt

Osel, Piran in genialna ideja, ki to ni bila

*Resnična zgodba o treh prijateljih,
enem oslu in prozabni poletni avanturi*

KOLOFON

Naslov dela: Osel, Piran in genialna ideja, ki to ni bila

Podnaslov: Resnična zgodba o treh prijateljih, enem oslu in nepozabni poletni avanturi

Avtor: Aleksander Schmidt

Ureditev in tehnična priprava: Aleksander Schmidt

Ilustracije in grafično oblikovanje: Aleksander Schmidt

Slikovno gradivo: Ustvarjeno z digitalno obdelavo (Paint.net) izhodiščnih grafik orodja ChatGPT

Jezikovni pregled: Izveden s pomočjo orodja ChatGPT

Založnik: Aleksander Schmidt, samozaložba

Leto izida: 2026

Izdaja: Elektronska izdaja

Format publikacije: E-knjiga (PDF / EPUB)

Dostopnost: <https://www.breznavidil.si>

Katalogni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 289216259

ISBN 978-961-92007-2-8 (PDF)

ISBN 978-961-92007-3-5 (ePUB)

»Ustavite osla!«

»Ustavite ga!«

Mark je kričal tako glasno, da ga je bilo slišati do Tartinijevega trga.

Ljudje so se obračali, nekateri so odskočili s poti, drugi so obstali z odprtimi usti.

Nihče pa ni naredil tistega, kar je od njih pričakoval.

Proti njim je z vso hitrostjo drvel pobesneli osel, ki je pri vsakem koraku izpuščal glasove, kot da ga ravnokar dajejo iz kože.

»Iiia, hrrrrrr, Iia, grrr, Ihaa, ia, Hrrrg, iaa...«

Za njim pa sva tekla midva.

Mark in jaz.

Brez načrta.

Brez dostojanstva.

In predvsem brez najmanjše možnosti, da ga ujameva!

In kaj potem...?

Osel spredaj.

Mark za njim.

Jaz za Markom.

Vsi trije z enakim izrazom na obrazu.

Vsak zaradi popolnoma drugačnega razloga.

Če postajate radovedni, kako sva se lahko znašla sredi Pirana v lovu za oslom, obstaja samo en odgovor.

Začelo se je nekaj dni prej.

In začelo se je z **genialno idejo**.

Takšno, ki se rodi šele po drugem pivu.

Takšno, za katero šele pozneje ugotoviš, da ni mogla biti drugačna...

...kot oslovska.

1. poglavje

Kako je Mark zadel najbolj trmasto nagrado v zgodovini veselic

Bilo je leta 1984. Bil sem mlad, ukvarjal sem se z igralnimi avtomati in stanoval pri prijatelju Marku v Piranu.

To so bila brezskrbna leta, polna zabave, dogodivščin in pestrega nočnega življenja.

Imela sva še enega člana, Duleta.

Dule ni bil samo tretji mušketir v boju proti dolgočasju...

...bil je tudi človek, zaradi katerega nobena dobra neumnost ni ostala samo pri ideji.

Takrat nas je preveval optimizem, ki se je odražal v naši prepričanosti, da se za vsako težavo nekje skriva preprosta rešitev.

Če rešitve nisi našel takoj, si naročil pivo.

Če je nisi našel po prvem, si naročil še enega.

Če je nisi našel niti po drugem...

...si bil skoraj prepričan, da si na pravi poti **do...**

In ravno takrat so se rojevale naše najbolj genialne ideje.
Na eni izmed gasilskih vesellic smo tako po dveh »bircah«
dobili idejo, da z nakupom srečk podpremo naše vrle fante.
Zelo človekoljubna gesta.
Vsaj nam se je tako zdelo.
Morda pa zadenemo še kakšno praktično nagrado.
Žogo, kuhavnico, grablje, leseno pručko, plišasto igračko...?
Mark je pogledal listek.
Nasmehnil se je.
Potem še bolj.
Pogledal ga je še enkrat.
Obrnil ga je.
Še enkrat pogledal številko.
Kot da se boji, da se bo medtem spremenila.
»Fantje...
...mislim, da sem nekaj zadel.«
»Kaj si zadel?«
Molčal je.
»Mislim...
...da je to glavna nagrada.«
»Katera pa je glavna?«
Še enkrat je pogledal listek.
Potem se je zasmel.
»Osel.«

Mark je v tistem trenutku videl samo eno stvar.

Poslovno **priložnost**.

Naša četveronožna nagrada pa je očitno videla **priložnost**, da nam zakomplicira življenje.

Takrat še nihče od nas ni slutil, da glavna nagrada pravzaprav ni bil osel.

To, kar smo v resnici dobili, je bila nora dogodivščina, ki nam jo je pripravljala.

Danes sem prepričan, da bi moral biti vsak glavni dobitnik opremljen z opozorilom.

Ker v resnici nismo mi dobili osla.

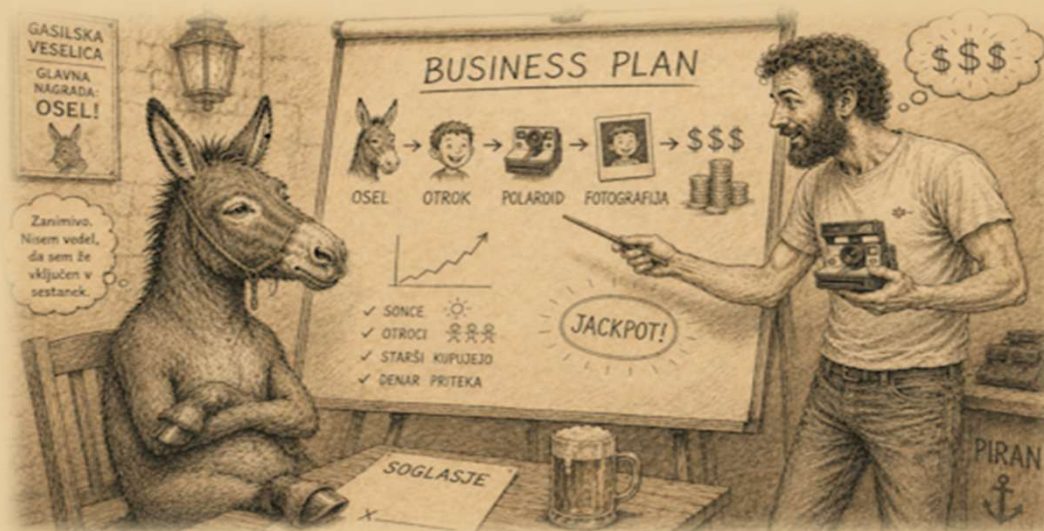
Osel je dobil nas! Nove žrtve!

(Bivši lastnik je očitno dobro vedel, zakaj se ga je hotel znebiti.)

In res: podarjenemu oslu se ne gleda v zobe — še posebej, če ga nameravaš spremeniti v tržno surovino.

2. poglavje

Business plan brez soglasja glavnega akterja (osla)

V tistem času je na tržišče prišla polaroidna kamera, ki je fotografijo razvila skoraj takoj. Mark jo je že imel.

Skupaj s popolnim načrtom glede izvedbe.

No, vsaj mislil je tako.

Osla bo odpeljal v »Kaštel«, v središču Portoroža.

Otroci se bodo fotografirali na oslu.

Starši bodo kupovali fotografije.

Denar bo pritekal.

Osel bo garal na vročem soncu.

Mark bo fotografiral.

Polaroid pa bo sam poskrbel za vse ostalo.

In končno bo kapitalizem začel delati tudi za Marka.

»**We Are the Champions**« je bilo slišati mrmranje izpod njegove brade.

V očeh so mu začeli nastajati tisti čudni jackpot simbolčki, ki vsakomur od nas omogočijo, da postanemo popolnoma slepi za vse okoli sebe...

...\$ \$ \$...\$ \$ \$...

...in ko se nam za trenutek zdi, da bo ta norost trajala večno.

Ko danes gledam nazaj, moram priznati, da je imel načrt samo dve majhni pomanjkljivosti.

Prva: Nihče od nas ni imel najmanjšega pojma o oslih.

Druga: Naše glavne nagrade ni nihče seznanil z našim poslovnim načrtom.

Osla smo torej imeli.

Mark je že na veselici naredil kakšen ducat fotografij in zaslužil nekaj denarčkov.

Dober začetek.

»Treba ga bo samo še dostaviti do Kaštela,« je izjavil Mark, »pa smo zmagali.«

Tam bo šele pravi »**business**«!

Za prvi spoznavni sprehod je osla popeljal skozi že kar dobro razposajeno množico obiskovalcev.

Toliko za probo.

In da bo osel takoj začutil,

KDO JE GOSPODAR!

Ko pa smo se izkopali iz gneče, je osel nenadoma obstal.

Vkopal se je!

Nismo ga mogli premakniti.

Ne naprej,

Ne vstran.

Ne nazaj.

Porivali smo ga.

Potiskali.

Vlekli.

NIČ!

Kaj sedaj?

Kaj pa podkupovanje?

Dule, ki mu je ostalo še malo lepinje s čevapi, je bil nesebično pripravljen odstopiti svoj preostanek.

Zanj je bila to velika žrtev.

Osel pa nič.

Tudi povohati ga ni hotel.

Mogoče ni maral lepinje.

Mogoče ni maral čevapov.

Mogoče je razmišljal: Kdo ve, iz kakšnega mesa so narejeni...?

Delal se je, kot da dragocenega priboljška sploh ne opazi.

Medtem ko smo se kar nekaj časa mučili, da bi ga premaknili, so nas spet obkrožili ljudje.

Eden od njih je pristopil in mu čisto pri ušesu tlesknil s prsti.

Očitno je moral biti v prejšnjem življenju šepetalec oslom, vsekakor pa je o njih vedel več kot mi trije skupaj.

In takrat, kot da bi ga nekaj zdramilo iz hipnoze, je naredil korak naprej...

...in shodil.

Delovalo je!

tlesk s prsti s seboj prinesel tudi zabavno plat.

Postal je naš skrivni znak še dolgo potem, ko osla ni bilo več.

Dovolj je bilo, da je kdo tlesknil s prsti, **TLESK, TLESK...**

Spogledali smo se.

In se začeli krohotati.

Čas je torej bil, da začnemo razmišljati tudi o logistični, ne samo finančni plati našega projekta.

»Saj bo samo nekaj dni,« sem rekel.

»Naj spi kar v mojem šotoru med igralnimi avtomati.«

Takrat se mi je zdela to skoraj človekoljubna gesta.

Osloljubna, če smo že natančni.

In zgodilo se je tako.

Naslednje jutro sva z Markom odprla šotor.

Obstal sem.

Nekaj ni bilo prav.

Najprej sem opazil šope dlak na avtomatih.

Potem luže po tleh.

Potem večje in manjše kupčke, da ne povem česa.

Poskusil sem prižgati elektriko.

Nič!

Poskusil sem še enkrat.

Bzzzzz... hrzzz...

Šotor se je razsvetlil, kot da bi vanj udarila strela.

Pogledal sem kable.

Na več mestih so bili pogriženi ali presekan s kopiti.

Potem še varovalke.

Glavna varovalka je doživela infarkt.

Za popolno jutranjo idilo je poskrbel še neznosen vonj.

Smrdelo je tako, kot da bi ponoči gostili celo čredo afriških slonov in ne le enega osla.

Tistega jutra sem doživel prvo pravo poslovno razsvetljenje.

Osel ne bo proizvajal samo prihodkov!

4. poglavje

Restavracija »ŽIVA MEJA«

Rešitev se je pojavila skoraj sama.

Le nekaj deset metrov stran je stala vila z velikim vrtom, obdana z gosto, skoraj dva metra visoko živo mejo.

Lastnik je prihajal le občasno, tako da je bila vila večino časa prazna.

Zdelo se nam je idealno.

Osel bo varen.

Skrit.

Na svežem zraku...

Medtem smo osla za silo ocedili in za boljši prvi vtis nanj vlili še celotno stekleničko vodice za britje.

»Da ne bo smrdel otrokom, saj je to slabo za business,« je komentiral Mark.

Sam pa nisem vedel, kaj je bilo huje.

Kolonjska vodica ali vonj blata, katerega ostanki so se še vedno držali njegovega kožuha.

»Pretanjena kombinacija obeh vonjev bi gotovo lahko dala nov zalet parfumskim gurujem,« sem pomislil.

Kljub nekoliko nenavadni dišavni kombinaciji je bil dan presenetljivo uspešen.

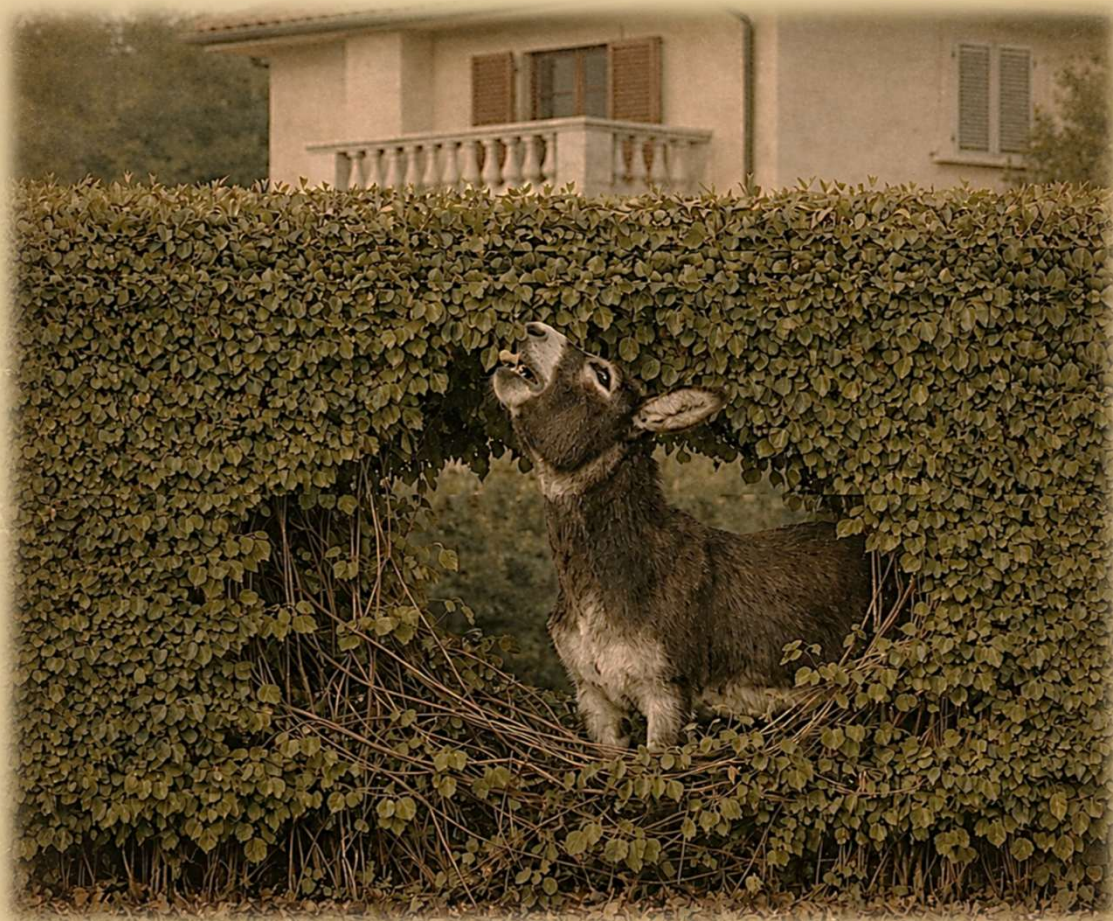
Mark je prav tega dne naredil največ fotografij.

Naš business je bil očitno spet na pravi poti.

Zvečer smo osla privezali na notranjo stran žive meje in zadovoljni odšli spat.

Tokrat smo bili prepričani, da smo mislili na vse.

Naslednje jutro pa...

Ko sem pogledal proti vrtu, sem za trenutek pomislil, da je živa meja čudežno postala prozorna.

Ni postala.

Preprosto je ni bilo več.

Vsaj ne tam, kjer je bil osel.

Požrl je skoraj vse vejice in liste, ki jih je dosegel.

In to skozi živo mejo, debelo vsaj pol metra.

Ko nas je zagledal, je zadovoljno zarigal.

Nad izbiro menija je bil očitno več kot zadovoljen.

Prenočišče z zajtrkom torej.

»Iaa, iaa...«

Ljudje so se začeli ustavljati.

Eni so fotografirali, drugi pa občudovali osla skozi odprtino v živi meji.

Bila je skoraj v obliki srca.

Očitno smo imeli opravka z umetnikom.

Požrešnim, ampak nadarjenim.

Takrat smo sklicali krizni sestanek.

Prvi sklep je bil soglasen.

Osel mora nazaj v Piran.

Drugi sklep pa bi moral biti:

»Od danes naprej ne sprejemamo več genialnih idej.«

Toda tega sklepa nismo sprejeli.

5. poglavje

Kmet, ki ni pričakoval takega gosta

Mark je do večera naredil še nekaj deset posnetkov.

Posel je stekel odlično.

Prvo premoženje je bilo že v žepu.

In tak dosežek se ne more izogniti praznovanju.

In Mark ga je.

Ko se je ponoči vračal v Piran, je bil zaradi celodnevne vročine in krepkega števila piv že tako utrujen, da je osla pustil kar v enem od sadovnjakov.

»Kje imaš pa osla?« sem ga vprašal, ko se je končno privlekel do doma.

»V sadovnjaku.«

Nekaj trenutkov sem ga gledal.

»Kje?«

»V sadovnjaku. Privezal sem ga za drevo.

Kam pa si mislil, da ga bom peljal?«

Seveda. Po šotoru in živi meji je bil sadovnjak pravzaprav logičen naslednji korak v razvoju našega businessa.

»Zjutraj ga bom pobral,« je napovedal Mark.

To se nama je zdela povsem zadovoljiva rešitev.

Spila sva še dve »birici« za lahko noč in izginila v sanjah novih neskončnih priložnosti.

Naslednje jutro se je Mark odpravil po osla.

Drevo je bilo tam.

Sadovnjak tudi.

Samo osel je izginil!

...?...

Našel ga je nekaj sto metrov stran.

Ni bil sam.

Poleg osla je stal lastnik vrta **z vilami v roki**, na katerega se je ta očitno odpravil, potem ko se je nekako znebil vrvi.

Kako, ni znal pojasniti.

Osel še manj.

Lastnik je pokazal na podrto ograjo.

Potem na požrto solato in potacan vrt.

Potem na osla.

Potem na Marka.

Sledila je vrsta sočnih kletvic in zahteva, da nikogar od naju ne vidi nikoli več.

»Pravzaprav je bil zelo razumen človek...« je pomodroval Mark,
»...saj se je odrekel fizičnemu nasilju.«

In prav zato se je zgodilo vse tisto, zaradi česar se danes tej zgodbi še vedno smejim.

Najbolj neverjeten del je namreč šele prihajal.

Ko danes pomislim na tiste dni, mi ni jasno predvsem eno.

Kako smo lahko tako dolgo verjeli, da smo pametnejši od osla?

Po vsem, kar nam je do takrat že pokazal, bi moral biti odgovor popolnoma očiten.

Osel vodi igro.

Osel je **GOSPODAR**. Mi samo sledimo.

Toda ljudje imamo nenavadno lastnost.

Ko nam spodleti ena genialna zamisel, ne postanemo previdnejši.

Izmislimo si še bolj genialno.

6. poglavje

Operacija prikolica

Po treh dneh je postalo jasno, da imamo težavo.

Pravzaprav več njih.

Imeli smo osla.

Nismo pa imeli pojma, kaj naj z njim.

Zato smo ponovno sklicali krizni sestanek.

Kakšna je bila torej alternativa?

Kam lahko gre?

»Kaj pa Mičo?« je vprašal Dule.

Pogledala sva ga.

»Na Krogu ima konje in šolo jahanja. On bi vsaj vedel, kaj z njim.«

To je bilo prvič po treh dneh, da je nekdo izrekel nekaj, kar je zvenelo vsaj približno razumno.

Še več! Zvenelo je skoraj genialno.

Morda bi se dalo tam z oslom celo kaj zaslužiti.

Osel pa bi tam lahko organiziral konjsko – oslovske veselice.

Obstajala je samo ena težava.

Krog je bil približno petnajst kilometrov stran.

Kako spraviti osla tja?

...?...

In tako se je rodila ideja s prikolico.

Prikolica je bila moja.

Dolga.

Čvrsta.

Narejena za prevoz igralnih avtomatov.

Če je brez težav prevažala nekaj sto kilogramov železa, kako ne bi še enega osla?

Logično za železo.

Manj logično za naš živi paket s svojo pametjo in drugačnimi načrti.

Dobro se spominjam tistega jutra.

Prikolico sem pripeljal pred gostilno »Gostišče na obali«, ob Pomorskem muzeju.

Morje je bilo mirno.

Gostje so pili.

Turisti so se sprehajali po rivi.

Nihče od njih ni slutil, da so nehote dobili vstopnico za eno najboljših predstav tistega poletja.

Manjkal je samo še glavni igralec.

Mark je prišel peš.

V roki je držal vrvi.

Na drugem koncu pa...

...najpremetenejši med vsemi nami...

...OSEL

7. poglavje

Največja brezplačna predstava v Piranu

Osel je stal nekaj metrov stran.

Prikolica je bila pripravljena.

Kaj bi sploh lahko šlo narobe?

»To bo šlo brez težav,« je rekel nekdo.

Danes se ne spomnim več, kdo.

Spomnim pa se, da smo mu vsi verjeli.

Za začetek smo odprli zadnjo stranico.

Mark je prijel vrv.

Jaz sem stopil za njim.

Dule se je postavil ob bok, pripravljen na vse.

»No, prijatelj...« je Mark prijazno nagovoril osla.

»Samo en majhen skokec.«

Osel ga je pogledal.

Dolgo.

Mirno.

S tistim pogledom, ki ga imajo samo bitja, ki že vnaprej vedo, kako se bo zgodba končala.

Potegnila sva vrv.

Osel ni naredil niti koraka.

Poskusila sva še enkrat.

In še enkrat.

Edino, kar se je premikalo, sva bila midva.

Po kakšnih petnajstih minutah je bilo jasno samo eno.

Osel je še vedno stal na istem mestu.

Midva pa ne.

Za najinim hrbtom se je najprej zaslišalo hihitanje, potem pa še glasen krohot.

Nekateri gostje iz gostilne so odložili kozarce in začeli vstajati, da bi bolje videli, kaj se dogaja.

Natakarica se je naslonila na vrata.

Eden od turistov je celo stopil na stol, da bi imel boljši razgled.

Predstava se je očitno začela.

In bila je brezplačna.

Žal smo nastopajoči to izvedeli zadnji.

Prva ideja se torej ni obnesla.

Posvetili smo se novima dvema flaškama piva.

Vsak je razmišljal po svoje.

In potem sem pogledal prikolico.

»Počakajte...« sem rekel.

»Zakaj bi moral skakati?«

Obrnila sta se proti meni.

»Če prikolico odklopimo od avtomobila in jo nagnemo, se bo lahko samo sprehodil nanjo.«

V tistem trenutku sem bil nase kar malo ponosen.

To ni bila več navadna ideja.

To je bila **izboljšana genialna ideja**.

Odklopili smo prikolico in jo nagnili, kolikor je pač šlo.

Zdaj je imel osel namesto strmega skoka na voljo prijetno klančino.

Pravzaprav je bila videti tako vabljivo, da bi se skoraj še sam povzpел nanjo.

»No, vidiš!« je rekel Mark.

»**Zdaj pa bo.**«

Spet sva prijela vrv.

Dule se je postavil na drugo stran.

Osel je naredil korak vstran in se izognil prikolici.

Poskusili smo znova.

Tokrat se je pomaknil ritensko in se ji izmuznil po drugi strani.

Spet smo poravnali prikolico.

Tretjič je stopil na njen rob in jo odrinil v stran.
Spet smo jo poravnali.
In začeli od začetka.
Hkrati smo zategnili vrvi.
Nismo si upali niti dihati.
Kaj bo naredil zdaj?
Še en korak.
Še malo.
Še...
In potem...
...je osel končno obstal na sredini prikolice.
Za trenutek je nastala popolna tišina.
Ne vem, kdo je začel prvi.
Morda natarica.
Morda gostje.
Morda naključni mimoidoči.
Nenadoma se je zaslišalo glasno ploskanje.
Pravi aplavz.
Nekateri so se smejali, drugi so žvižgali.
Mi trije pa smo stali ob prikolici kot olimpijci, ki so pravkar osvojili zlato medaljo v disciplini »nakladanje oslov«.
Takrat bi morali predstavo zaključiti.
Prikloniti se občinstvu.
Spiti pivo.
In iti domov.
Mi pa seveda tega nismo naredili.

Bili smo namreč prepričani, da smo delo opravili z odliko.

Pogledali smo osla.

Potem drug drugega.

In skoraj hkrati izrekli nepozaben stavek.

»Dobro...

...kako ga bomo pa zdaj privezali?«

Takrat je osel odprl gobec in zastrigel z ušesi.

In meni se je zazdelo, da to ne more obetati nič dobrega.

8. poglavje

Trenutek, ko je osel prevzel režijo

Ko danes razmišljam o tem dogodku...

...sem skoraj prepričan, da je osel natančno vedel, kaj pripravljamo.

Ne vem, kako.

Morda je opazil preveč vrvi.

Morda naše skrivnostne poglede.

Morda pa je preprosto poznal ljudi.

Ko človek začne govoriti zelo tiho in se pri tem pomenljivo smehlja, je slaba ideja vedno takoj za ovinkom.

Mark je stopil na prikolico.

Jaz za njim.

Dule je prijel vrvi.

Vse je bilo pripravljeno.

Dogovorili smo se za mantra:

»**Počasi in neopazno.**«

V naših glavah je zvenela skoraj profesionalno.

Počasi in neopazno.

Kot tatovi, ki nočejo zbuditi spečega psa.

Prvo vrv nam je uspelo položiti čez njegov hrbet.

Osel se je sicer takoj odmaknil, vendar je vrv ostala na njem.

Toliko o neopaznosti.

Mark je kljub temu verjel v uspeh.

»**Vidiš?**« je tiho zašepetal.

»**Sploh ni opazil.**«

Ravno v tistem trenutku se je osel obrnil proti nama.

Ne hitro.

Ne prestrašeno.

Počasi.

Z izrazom profesorja matematike, ki je pravkar zalotil učenca pri prepisovanju.

Pogledal je najprej mene.

Potem Marka.

Potem vrv.

Potem še Duleta.

S tistim pogledom, ki govori:

»**Saj niste resni?**«

Midva pa sva nadaljevala, kot da se ni nič zgodilo.

Nekako nam je uspelo čezenj položiti še drugo vrv...

...in...

Prišel je čas za zategovanje.
Sprva se ni zgodilo nič.
Potem je osel nekoliko razširil sprednji nogi.
Vrvi so se napenjale.
Še malo.
Še malo.
In potem...
...je končno klecnil.
»**Gre!**« je zakričal Mark.
»**Aleksander, gre!**«

Ne vem, kdo je bil tisti trenutek bolj srečen.

Mi trije.

Ali navdušeno občinstvo.

Pred gostilno je bilo zdaj že toliko ljudi, da bi lahko brez težav pobirali vstopnino.

Nekateri so ploskali.

Drugi so navijali.

Nek gospod v beli srajci si je celo snel sončna očala, ker očitno ni hotel zamuditi vrhunca predstave.

Mi pa smo naredili napako.

Velikoooo napako.

Prepričani, da smo na dobri poti, smo vrvi zategnili še nekoliko močnejše.

Klecnila je še druga noga.

Oslu ni preostalo drugega, kot da se je posedel na dno prikolice.

Nepremično je obležal.

Videti je bilo, kot da se je vdal v usodo.

Ja, seveda!

Tistih nekaj sekund je očitno izkoristil za preračunavanje svojih možnosti.

Pripravljaj se je kot vrhunski športnik tik pred skokom.

Mišice so se napele.

Glava se je nekoliko spustila.

Ušesa je potisnil nazaj.

Sprednji nogi je zravnal. In potem...

...BOOM!

Nisem še videl, da bi se toliko kilogramov tako hitro spremenilo v raketni izstrelek.

Vrv je počila, kot bi nekdo ustrelil.

Marka je odneslo nazaj.

Jaz sem izgubil ravnotežje.

Dule je ostal kot vkopan.

V rokah mu je ostala strgana vrv.

Fizika mu je ravnokar predstavila še svojo drugo plat.

Osel pa se je izstrelil v svobodo.

Z enim odzivom je preskočil sprednjo stranico prikolice in s prvima nogama z vso silo treščil v zadnji blatnik mojega avta.

Kovina je zastokala.

Jaz sem zastokal.

»Ooooooooooj!«

Zaslišal sem namreč zvok, ki ga lastnik avtomobila prepozna hitreje kot zvok lastnega telefona.

Toda osel ni pokazal nikakršnega sočutja.

Ob pristanku je z zadnjim delom telesa obstal povsem na robu pomola.

Vsi smo obstali.

Če bi zdrsnil samo še deset centimetrov...

...bi končal v morju med ribami in privezanimi barkami.

Za delček sekunde se je zazdelo, da bo res padel.

Toda ne.

Nekako je ujel ravnotežje.

Dvignil glavo.

Se zravnal.

Z lahkoto preskočil drog med prikolico in avtom...

...ter med silovitim riganjem odpeketal po rivi, kolikor so ga nesla kopita.

»Ušel bo!« je nekdo zaklical.

Kdo bi mu oporekal?

9. poglavje

Lov

Prvih nekaj sekund smo stali kot vkopani. Očitno človek potrebuje nekaj časa, da dojame, da ga je pravkar nasamaril čisto navaden osel.

Potem smo hkrati pogledali proti avtomobilu.

Na zadnjem blatniku je zevala velika udrtina.

»Moj avto...« sem mukoma izdaval.

Mark, ki je bil tisti trenutek najbolj pri stvari, se je prvi pognal za oslom in zakričal:

»ALEKSANDER!«

Obrnil sem se.

Osel je imel že precejšnjo prednost.

Drvel je po rivi z lahkotnostjo maratonca, ki se v prvih petih kilometrih šele dobro ogreje.

Seveda sem stekel za njim.

Kot da bi imel izbiro?

Piranska riva je bila tisto popoldne polna življenja.

Turisti.

Otroški vozički.

Kolesarji.

Starejši pari.

Prodajalci spominkov.

In sredi vsega tega osel v polnem galopu.

Za njim pa dva odrasla človeka, ki sta kričala vsak po svoje.

»Ustavite osla!«

»Ustavite ga!«

To je bil najlepši del.

Ljudje so naju gledali in se nama umikali.

Potem pogledali osla.

Potem še enkrat naju.

In naredili točno tisto, kar bi naredil vsak normalen človek.

Umaknili so se na varno, kolikor so se pač lahko.

Neka gospa je torbico stisnila k sebi.

Turist je izpustil fotoaparatus.

Nek fantiček pa je navdušeno kričal:

»Mami! Oči! Poglejta! Osel!«

Mislim, da je bil edini, ki se je tisti trenutek iskreno razveselil tega, kar je videl.

Mi trije gotovo ne.

Najbolj neverjeten pa je bil Mark,

Med tekom je še vedno kričal:

»Ustavite osla!«

Kot da bi obstajalo društvo prostovoljnih lovcev na pobegle osle, ki samo čaka na takšne priložnosti.

Ko danes pomislim na to, me najbolj zabava ena podrobnost.

Niti za trenutek nisva pomislila, da bi nehala teči.

Čeprav nama je bilo že po nekaj sto metrih jasno, da naju osel prekaša v prav vseh atletskih disciplinah.

Tekla sva naprej.

Ker človek, ki mu po Piranu pobegne osel, preprosto nima druge izbire. Potem pa...

...se je zgodilo nekaj čudnega.

Osel je začel upočasnjevati.

Najprej malo.
Potem še malo.
Nazadnje pa se je skoraj ustavil.
Z Markom sva ga previdno dohitevala.
Brez besed.
Skoraj po prstih.
Kot da bi se bala, da bo ugotovil, da sva še vedno tam.
Ko sva prišla čisto blizu, se je obrnil.
Mirno.
Povsem mirno.
Pogledal je najprej Marka.
Potem mene.
Njegovo dihanje je bilo že skoraj normalno.
Najino pa...
...o najinem raje ne bi.
Stal je tam.
Kot da se ni zgodilo popolnoma nič.
Kot da ni pred nekaj minutami organiziral največjega prometnega dogodka tistega popoldneva.
Ko smo končno prišli do sape, je napetost popustila.
Začeli smo pokati šale na račun osla in naših genialnih idej.
Osel pa si je verjetno mislil:
»No fantje, za danes bo dovolj.«
In potem me je zadela misel, ki me spremlja še danes.

Midva sva ves čas mislila, da loviva osla.
V resnici pa naju je on ves čas podil za sabo.
On je določil, kdaj bo pobegnil.
On je določil, kako daleč bova tekla.
In on se je odločil, kdaj bo pregona konec.

Ko sva ga prijela za vrv, se sploh ni upiral.
Mirno je stopil poleg naju.
Počasi smo krenili nazaj.
Ljudje so nama odstopali pot.
Nekateri so ploskali.
Drugi so se smejali.
Nekdo je celo zaklical:
»No, pa ste ga le ujeli!«
Jaz pa sem si mislil nekaj čisto drugega.
Ne.
Ni nama ga uspelo ujeti.

**Osel je preprosto sklenil, da nama bo dovolil, da ga
uloviva.**

10. poglavje

Najdaljših petnajst kilometrov

Ko sva z Markom končno spet držala vrv v rokah, sva bila precej tišja kot pred eno uro.

Pravzaprav smo molčali vsi.

Tudi Dule.

Samo osel je hodil popolnoma mirno.

Kot da bi se pravkar vrnil z običajnega dopoldanskega sprehoda.

Ne vem, ali se nama je takrat bolj smejalo ali bolj jokalo.

Verjetno oboje.

Ko smo prišli do avtomobila, sem pogledal udrtino na blatniku.

Grda..., globoooka...

Natančno takšne oblike, kot jo lahko naredi samo pobesneli osel.

Z roko sem šel počasi čez pločevino.
Rekel nisem niti besede.
Mark je nekaj časa stal ob meni.
Potem pa previdno vprašal:
»A si zelo jezen?«
Pogledal sem njega.
Potem avto.
Potem osla.
In potem sem se začel smejati.
Najprej malo na silo.
Potem vedno bolj.
Čez nekaj sekund smo se smejali vsi trije.
Kaj pa nam je drugega sploh še ostalo?
Avto je bil udarjen.
Prikolica prazna.
Naš načrt pa je razpadel spektakularneje, kot bi si ga lahko izmislil kateri koli režiser.

Takrat je Mark globoko vzdihnil.
»Veš kaj...«
Prikimal sem.
Vedel sem, kaj bo rekel.
»Do Kroga bom pač šel peš.«

To je bilo približno petnajst kilometrov.

Po julijski vročini.

Z oslom.

Ni se pritoževal.

Samo sprejel je odločitev.

To je bila ena izmed stvari, ki sem jih pri njem vedno občudoval.

Lahko si mu podrl še tako velik načrt.

Lahko si mu razbil še tako lepo zamisel.

Naslednji trenutek je že iskal naslednjo genialno rešitev.

Pred odhodom pa nas je vseeno premamila še zadnja ideja.

Čisto zadnja?

»Kaj pa...« sem previdno začel.

Mark se je zasmel.

»Ne.«

»Saj sploh še nisem ničesar rekel.«

»Vem.«

»Kako veš?«

»Ker te poznam.«

Nasmehnil sem se.

»Kaj pa, če bi ga enostavno zajahal?«

Mark je nekaj trenutkov gledal osla.

Osel je gledal Marka.

Zdelo se je skoraj prijateljsko.

»Veš...« je rekel.

»Mislim, da bi me pustil.«

To je bila še ena izmed naših genialnih idej.

Prvi poskus.

Mark je prijel za grivo.

Osel je naredil korak vstran.

Drugi poskus.

Mark je bil hitrejši.

Osel še hitrejši.

Tretji poskus je bil ekipni.

Dule je držal vrv.

Jaz sem stal na drugi strani.

Marku je končno uspelo splezati nanj.

Za eno samo veličastno sekundo.

Potem pa...

...je osel naredil nekaj, česar do takrat še nismo videli.

Ni se pognal.

Ni poskočil.

Ni podivjal.

Samo rahlo je usločil hrbet.

Kot najizkušenejši konj na rodeu.

In Mark...

...je po zraku odletel tako elegantno, da bi mu lahko čestital tudi kakšen vrhunski kaskader.

Pristanek je bil...

...recimo...

...nekoliko manj eleganten.

Nekaj sekund je sedel na tleh.

Se z obema rokama prijel za glavo.

Potem pa pogledal proti oslu.

Osel je še vedno stal na istem mestu, povsem miren.

Naredil ni niti koraka.

Kot da bi hotel povedati:

»Zdaj pa res nehajte.«

Mark je pobral vrv.

Pobožal osla po vratu.

In brez ene same besede krenil proti Sečovljam.

Dolgo smo gledali za njima.

Najprej Marka.

Potem osla.

Potem pa samo še...

...dve majhni piki na cesti.

Šele mnogo let pozneje sem dognal, da si tega dne nisem najbolj zapomnil zaradi osla.

Zapomnil sem si ga zaradi prijateljev.

Ker obstajajo dnevi, ko človek izgubi bitko...

...pridobi pa dragocene spomine na prijateljstva...

...na zgodbe, ki nikoli ne utonejo v pozabo.

Epilog

In ravno ko si človek reče:

"Zdaj imam pa vse pod nadzorom,"

mu življenje odgovori:

"A res?"

In mu pošlje osla.

Fotograf je odšel.

Zgodba pa je ostala.

In če bi danes vprašali osla,
kdo je bil v resnici glavni junak ...

... mislim, da bi samo
zastrigel z ušesi.

Iaaa.

(brez komentarja)

POSVETILO MARKU

Prijatelju, s katerim sva nekoč
lovila osla po Piranu.

Takrat nisva vedela, da bova nekega dne
postala del zgodbe.

Še manj, da jo bom moral nekoč
pripovedovati brez njega.

Toda dokler jo pripovedujem,
še vedno nekje tečeva za tistim oslom.

ŠE NEKAJ IZPOD ISTEGA PERESA ...

Preden sem se lotil Osla,
Sem se ukvarjal z nekoliko zahtevnejšo „živalsko“ vrsto –
Homo sapiens-om, (ali pa tudi ne?).

In napisal navodila zanj, čeprav jih zaradi svoje trme tako ne bo upošteval.

In ker sem že vnaprej vedel,
da to ne bo dovolj,
sem izdal še **MEDITACIJO**

In ko sem končno verjel,
da imam vse pod nadzorom,
mi je življenje poslalo še ...

OSLA.

Navodila zanj so naslednja v vrsti. ♥

KONEC ...

... ali pa tudi ne?

Osel je morda res nehal bežati.

**Nama pa je vsa zadeva
šele začela uhajati iz rok!**

Če postajate radovedni,
kako je vse skupaj nastalo,
obstaja samo en odgovor.

Začelo se je nekaj dni prej.
*In začelo se je z **genialno idejo**.*

Točno takšno, ki se rodi
šele po drugem pivu.

Toda ne z oslom.

Z nekim drugim nenavadnim srečanjem ...

... in s pogovori, ki jih osel ni slišal.

Naj vam namignem samo to:

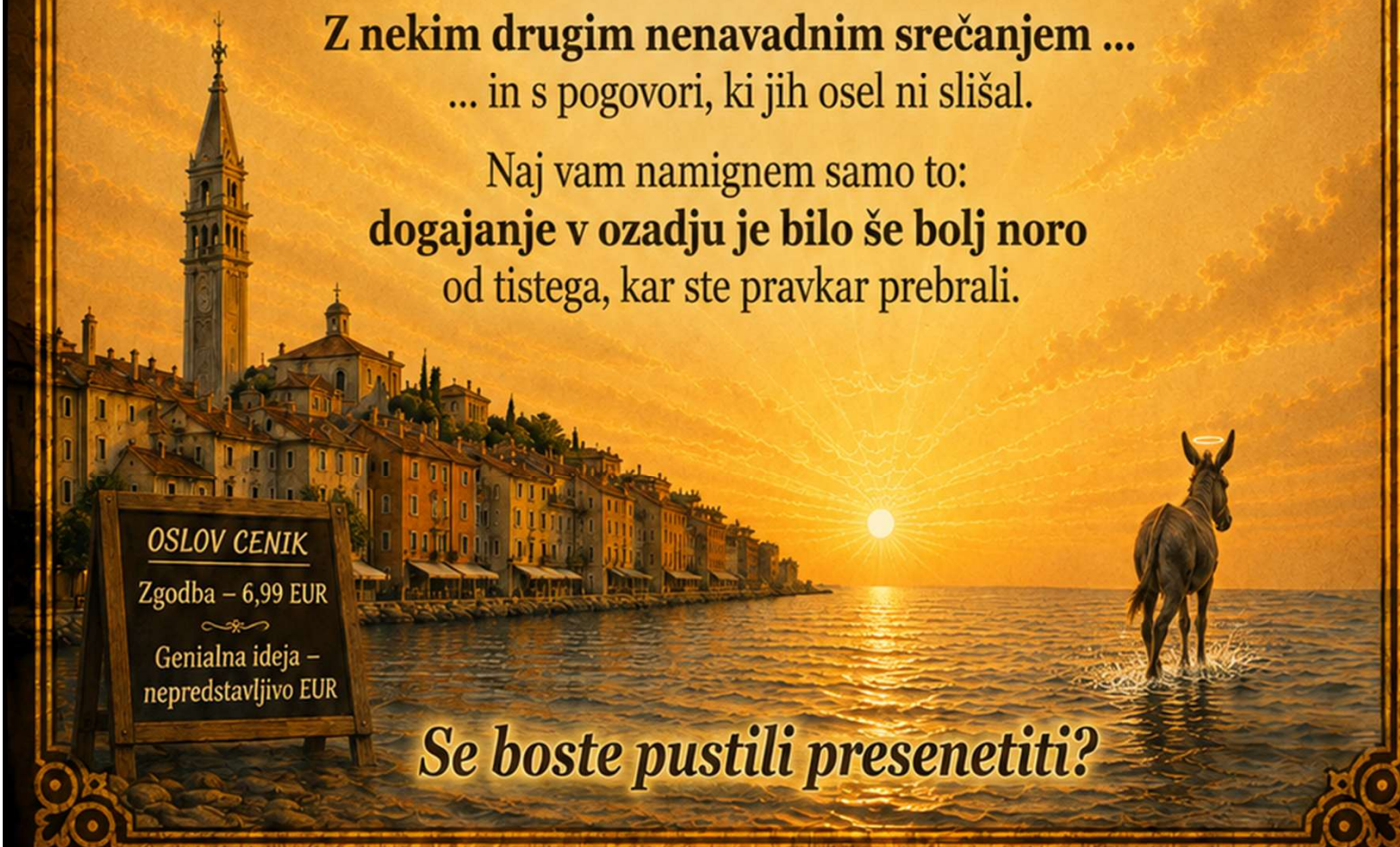
dogajanje v ozadju je bilo še bolj noro
od tistega, kar ste pravkar prebrali.

OSLOV CENIK

Zgodba – 6,99 EUR

Genialna ideja –
nepredstavljivo EUR

Se boste pustili presenetiti?

KAZALO VSEBINE

1. poglavje: Kako je Mark zadel najbolj trmasto nagrado.....	3
2. poglavje: Business plan brez soglasja glavnega akterja (osla).....	6
3. poglavje: Resort OSEL.....	10
4. poglavje: Restavracija »ŽIVA MEJA«.....	12
5. poglavje: Kmet, ki ni pričakoval takega gosta.....	15
6. poglavje: Operacija prikolica.....	18
7. poglavje: Največja brezplačna predstava v Piranu.....	21
8. poglavje: Trenutek, ko je osel prevzel režijo.....	26
9. poglavje: Lov.....	32
10. poglavje: Najdaljših petnajst kilometrov.....	37
Epilog	42
Posvetilo	44